

Fredstid kan Enhver i den sædvanlige Sædss-rulleaalber erholde Udsættelse i eet eller flere Aar, indtil sit 25de Aar, og at det er klart, at der herefter vil kunne være Spørgsmaal om, hvorvidt man skal forstaae denne § 12 saaledes, at de, der i Fredstid i Medfør af Paragrafen have erholdt Udsættelse, miste Retten til at gjøre Brug af den, naar der er Krigsforhold. Vil man holde sig til Ordlyden i § 12, forekommer det mig klart, at de ikke kunne tabe en saadan Ret, idet der nemlig staaer, at i Fredstid kan Enhver erholde den, uden at der tales om, at den skal ophøre i Krigstid, og det har forekommet mig, at det i sig selv var lidt haardt, naar disse Personer skulde kaldes til Tjeneste. Jeg siger, at det har forekommet mig lidt haardt, fordi netop den Omstændighed, at de i Medhold af en Bestemmelse i Loven have faaet en saadan Udsættelse, let kan have bevirket, at de have begyndt at forberede sig til en Livsbane, hvis Udvikling netop forudsatte, at de kom til at gjøre Brug af Udsættelsen, saa at Forholdene altsaa for deres Vedkommende kunde komme til at virke langt anderledes end med Hensyn til de Personer, der høre til deres Aldersklasse, og som kun komme til at blive indkaldte maaskee nogle Maaneber tidligere end ellers. Jeg fremsætter disse Bemærkninger kun for at hentele det høitærede Things Opmærksomhed paa denne Betragtning, ligesom jeg ogsaa har tilladt mig de iforveien gjorte Erindringer, der navnlig med Hensyn til Virkningen af Lovudkastets Bestemmelser for dette halvbeaarne Mandstabs Vedkommende maaskee kunde være af nogen Uklarhed, som jeg ønskede i alt Fald at bibrage Noget til at fjerne.

§ 53 i Værnepligtsloven omtaler saadanne Personer, der paa den Tid, Loven udkom, havde fyldt deres 18de Aar, og som, inden de have naaet deres 22de Aar, have erhvervet Karakteren af Svant, og bestemmer, at disse ikke skulle kunne udskrives til Hæren, men derimod kun til Sværnet, Noget, som blandt Andet vil medføre, at de istedetfor at komme til at staae i Linien i 8 Aar, ville have faaet Ud-

gang til at indkaldes efter Togter, hvilket uægtelig er en stor Fordeel. Men ogsaa dette Punkt tillader jeg mig kun at fremhæve, fordi det har været Gjenstand for nogen Forhand-ling, og der maaskee har ligget lidt Misfor-staaelse til Grund for de Uttringer, som ere blevne knyttede dertil. Jeg indskrænker mig derfor til at bemærke, at det ganske vist, naar Loven vedtages, saaledes som den er kommen fra det andet Thing, vil medføre nogen Ulempe for disse Personer; men jeg skal villig indrømme, at, idet der kommer til at hvile et Tryk ogsaa paa Andre paa Grund af de Krigsforhold, hvori vi befinde os, turde dette maaskee ogsaa være en Omstændighed, der kan gjøre det mindre betænkeligt ikke at tage Hensyn til denne § 53. Jeg beder det høitærede Thing med Velvillie at modtage disse Bemærkninger.

F. Nielsen: Da Rigsdagen selv ind-trængende har opfordret Regjeringen til, at Krigen skulde føres med al Kraft, kan det naturligvis ikke passe sig for Rigsdagen at ville lægge Hindringer iveien for de Midler, som Regjeringen anseer fornødne til Krigens Fø-relse. Der kunde her, og ikke ganske uden Grund lægges en saadan Hindring iveien; thi efter min Formenting, er det en virkelig Bevilling, der her kræves af os, en virkelig Bevilling af det Mandstab, som Regjeringen fordrer; thi vel at mærke, der er endnu Mandstab forhaan-den, som allerede er pligtigt til at gjøre aktiv Krigstjeneste. Det Mandstab, som er pligtigt efter de nærværende Love til at gjøre Krigs-tjeneste, er ingenlunde opbrugt, det er endnu meget langt derfra; men Regjeringen begjærer, at der skal gives den Ret til, medens den endnu ikke har opbrugt, og maaskee vil staae det forhaandenværende Mandstab, som kan ind-kaldes, tillige at indkalde det Mandstab, som efter vor hidtilværende Lovgivning endnu ikke er pligtigt til at opfylde sin Værnepligt. Det er bekjendt, at efter Værnepligtsloven er En-hver pligtigt til i 16 Aar at gjøre Krigstjeneste, i 8 Aar henhørende til den staaende Hær og i 8